

11-2-1999.

DE VOORZITTER VAN DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG,
ZITTING HOUDENDE TE HASSELT, ZETELENDE ALS
RECHTER IN KORT GEDING, HEEFT DE VOLGENDE
BESCHIKKING UITGESPROKEN :

Rep.nr.

IN ZAKE, AR. nr. 99 / 16 / C :

1. , fruitkweker en zijn echtgenote:
2. , apothekeres,

beiden samenwonende te ;

eiser,-

vertegenwoordigd door mr. advocaat te ,

tegen :

1. **VLAAMSE GEMEENSCHAP**, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering ten verzoeken van de Vlaamse Minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, met kabinet te 1000 Brussel, Martelaarsplein 7; zijnde op het kabinet van de heer , Minister-Predisent, Koolstraat 35 te 1000 Brussel;
2. **HET VLAAMSE GEWEST**, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering ten verzoeken van de Vlaamse Minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, met kabinet te 1000 Brussel, Martelaarsplein 7, zijnde op het kabinet van de heer , Minister-President, Koolstraat 35 te 1000 Brussel;

eerste en tweede verweerders,-

vertegenwoordigd door mr. loco mr. , advocaat te

3. **DE STAD** vertegenwoordigd door haar College van Burgemeester en Schepenen, gevestigd te , ;
4. **DE BURGEMEESTER VAN DE STAD** in toepassing van zijn bevoegdheden art. 135 N. Gemeentewet, met diensten te ;

derde en vierde verweerders, -
vertegenwoordigd door mr. , advocaat te

VOLGT DE BESCHIKKING :

Gelet op de inleidende dagvaarding van 18 januari 1999, ertoe strekkende:

- verweerders te zien en horen zeggen voor recht dat ten aanzien van verweerders, bij gebreke aan naleving van het arrest van de X° kamer van de Raad van State dd. 29-6-1998 (in de zaak), houdende het bevel tot schorsing van het Ministerieel Besluit van 10-07-1997, genomen door de heer Vlaams Minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, betreffende het pand dat is gelegen te (kadastraal gekend onder), een dwangsom zal worden verbeurd verklaard van 500.000 fr. per overtreding van het verbod, vanaf de betekening van het tussen te komen tussenvonnis, en onverminderd gebeurlijke schadevergoeding;
- te zeggen voor recht dat het verweerders verboden is zich hetzij uitdrukkelijk, hetzij stilzwijgend, rechtstreeks of onrechtstreeks te beroepen op of te verwijzen naar de bescherming bij het M.B. 10-7-1997;
- te zeggen voor recht dat dit verbod ook geldt, in geval van annulatie-arrest uitgesproken wordt door de Raad van State, waarbij de vordering van eisers tot vernietiging van het M.B. 10-7-1997 gegrond wordt verklaard;
- dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 500.000 fr. per overtreding van het verbod, vanaf de betekening van het tussen te komen tussenvonnis, en onverminderd gebeurlijke schadevergoeding;
- verweerders te zien en horen veroordelen tot de kosten van iedere gebeurlijke vaststelling door een gerechtsdeurwaarder van de miskennis van het voornoemde arrest;
- verweerders te zien en te horen veroordelen tot de kosten.

Tweede eiseres is eigenaar van een woning gelegen te
, kadastraal gekend onder ,

Eisers hadden de bedoeling om op dit perceel een woning op te richten voor het gezin, met op de gelijkvloerse verdieping een apotheek.

Bij Ministerieel Besluit van 15 mei 1995 houdende vaststelling van een ontwerp van lijst van voor bescherming vatbare monumenten, stads- en dorpsgezichten werd voorgesteld om het kwestieuze onroerend goed te beschermen omwille van de monumentale waarde ervan.

Eisers vorderden bij verzoekschrift van 28 maart 1996 de nietigverklaring van dit Ministerieel Besluit.

De zaak is bij de Raad van State gekend onder nummer

Bij Ministeriële beslissing van 30 januari 1997 werd de geldigheidsduur van voormeld ontwerp van lijst verlengd met 5 maanden. Dit besluit werd aan eisers betekend op 4 maart 1997.

Bij verzoekschrift van 19 april 1997 vorderden eisers de nietigverklaring van deze verlengingsbeslissing. Deze zaak is gekend bij de Raad van State onder nummer

Bij Ministerieel Besluit van 10 juli 1997, aan eisers betekend op 26 september 1997, werd het pand definitief beschermd.

Bij verzoekschrift van 23 november 1997 vorderden eisers de schorsing en vernietiging van het definitief beschermingsbesluit. Deze zaak is gekend bij de Raad van State onder nummer

Op 7 maart 1998 werd door de Burgemeester van de Stad aan eisers opdracht gegeven het pand te slopen met het oog op het vrijwaren van de openbare veiligheid.

Na tussenkomst van het Bestuur van Monumenten en Landschappen werd het slopingsbevel door de Burgemeester opgeheven bij Besluit van 12 maart 1998. In dit besluit werd eisers bevolen het pand 'onmiddellijk te beveiligen en te schoren, zodat het geen gevaar meer betekend voor de openbare veiligheid'.

Intussen gaf de Burgemeester opdracht aan Prof. Dr. 1
om na te gaan wat de toestand is van het pand en welke

dringende maatregelen dienen genomen te worden. Deze kwam ter plaatse op 14 maart 1998 en besloot dat omwille van veiligheidsredenen onmiddellijk schoringswerken dienden uitgevoerd te worden.

Bij beschikking van 25 juni 1998 (gewezen tussen dezelfde partijen) werd de heer _____ aangesteld als deskundige (o.m. om te onderzoeken welke dringende maatregelen noodzakelijk zijn voor het behoud van het gebouw) en werd aan eisers verbod opgelegd om de bouwstenen en het bouwmateriaal van het reeds gesloopte gedeelte van het pand te vervreemden of op welkdanige wijze ook weg te maken.

De deskundige heeft inmiddels een voorverslag opgesteld.

Bij arrest nr. 74.710 van 29 juni 1998 van de Raad van State in de zaak _____ werd de schorsing van de tenuitvoerlegging bevolen van het Besluit van 10 juli 1997 van de Vlaamse Minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, houdende bescherming van het pand van eisers.

Op 7 juli 1998 heeft eiseres een bouwaanvraag ingediend bij de Stad _____ (aanvraag om vergunning tot het slopen van bestaande hoofdgebouw, terug opbouwen van bestaande voorgevel, bouwen van een woning met apotheekruimte en renoveren bestaande achterbouw).

Bij beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van 9 oktober 1998 werd de bouwvergunning geweigerd, omdat het Bestuur voor Monumenten en Landschappen een ongunstig advies uitbracht. Tegen deze beslissing werd op 12 november 1998 beroep aangetekend bij de Bestendige Deputatie van de Provincie _____ waar de zaak nog hangende is.

Thans vorderen eisers:

- te horen zeggen voor recht dat verweerders het schorsingsarrest moeten naleven op straffe van een dwangsom van 500.000 fr. per overtreding;
- te zeggen voor recht dat verweerders zich niet mogen beroepen op het geschorste beschermingsbesluit eveneens op straffe van een dwangsom van 500.000 fr.;
- verweerders te veroordelen tot de kosten van een eventuele vaststelling door de gerechtsdeurwaarder van miskennis van het schorsingsarrest.

In de loop van huidige procedure werden bij arrest nr. 77983 van 6 januari 1999 _____ de debatten heropend, nadat geoordeeld

werd dat het middel nopens de "niet-naleving van essentiële vormvereisten" niet tot vernietiging kan leiden.

In het arrest nr. 77.984 van dezelfde datum in de zaak (in verband met het definitieve beschermingsbesluit van 10 juli 1997) wordt verwezen naar het arrest nr. 77.983 en worden eveneens de debatten heropend.

Verweerders betwisten huidige vordering.

Eerste verweerster stelt dat de vordering opzichtens haar onontvankelijk is, omdat alleen het Vlaamse Gewest bevoegd is.

Opmerkelijk is dat eerste verweerster zelf een vordering tot aanstelling van een deskundige heeft ingeleid, waarin nadien tweede verweerster vrijwillig is tussengekomen.

Ook in de procedure voor de Raad van State treden beiden op (cfr. verzoekschrift tot intrekking van een schorsingsarrest).

Derhalve dient aangenomen te worden dat beiden een belang hebben en is de vordering opzichtens beiden ontvankelijk.

Met hun vordering tot een dwangsom beogen eisers de uitvoering van een schorsingsarrest van de Raad van State.

Om een efficiënte uitvoering te verzekeren van de arresten van de Raad van State is alleen de Raad van State bevoegd om een dwangsom op te leggen.

De bevoegdheid om een dwangsom op te leggen werd aan de Raad van State toegekend door de wet van 17 oktober 1990 en verruimd door de wet van 19 juli 1991, zodat de Raad van State ook een dwangsom kan opleggen om de uitvoering van een schorsingsarrest te bevelen.

De wet van 22 december 1992 voorziet zelfs in de mogelijkheid van een dwangsom bij het bevelen van voorlopige maatregelen.

De wetgever heeft de Raad van State bevoegd gemaakt om een dwangsom op te leggen omdat het Benelux-gerechtshof in een arrest van 1 juli 1988 had gesteld dat een vernietigingsarrest geen 'hoofdveroordeling' uitmaakt in de zin van art. 1385-bis Ger.W.

Dit artikel 1385-bis kon dus geen rechtsgrond uitmaken om een dwangsom op te leggen ingeval de overheid de verplichtingen niet zou nakomen die uit een vernietigingsarrest voortvloeien.

De Raad van State stelt het bedrag van de dwangsom vast.

Het bedrag van de dwangsom komt niet toe aan de persoon op wiens verzoek de schorsing of vernietiging werd uitgesproken, maar aan een speciaal fonds dat over rechtspersoonlijkheid beschikt en belast is met de uitvoering van de beslissingen die een dwangsom

opleggen.

Indien de dwangsom zou toekomen aan de verzoekende partij, zou deze zich verrijken ten koste van overheidsmiddelen, wat niet het oogmerk van de dwangsom kon zijn.

Artikel 1385-bis Ger. W. kan derhalve niet worden toegepast om een dwangsom te verbinden aan de niet-naleving van arresten van de raad van State.

Wij zijn dan ook zonder rechtsmacht.

>>

Gelet op de artikelen 2, 30 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935, op het taalgebruik in gerechtszaken.

*****

OM DEZE REDENEN :

Wij, _____, rechter, bij verhindering van de voorzitter, de ondervoorzitters en ouderbenoemde rechters, zetelende als rechter in KORT GEDING, bijgestaan door _____ griffier, rechtdoende op TEGENSPRAAK.

Beslissende onder voorbehoud van alle rechten van partijen:

Zeggen voor recht dat Wij zonder rechtsmacht zijn.

Veroordelen eisers tot de kosten, deze tot heden voor verweerders sub 1+2 vereffend op 8200 BEF. rechtsplegingsvergoeding en voor verweerders sub 3+4 eveneens op 8200 BEF. rechtsplegingsvergoeding.

ALDUS GEDAAN EN UITGESPROKEN IN OPENBARE TERECHTZITTING TE HASSELT,
VAN 11 FEBRUARI 1999.